

Orford, iulie 1161

– Oh, Doamne, de-ai fi fost băiat, Ellenweore! Plin de ciudă Osmond o privi totuși cu mândrie, șterse cu mâna zgura de pe nicovală și continuă: Este păcat că am un fiu care o șterge din fierărie imediat ce mă întorc cu spatele, pe când micuța mea este un făurar înăscut.

O bătu mulțumit pe umăr. Osmond o lăuda rareori.

Ellen simți cum i se urcă sângele la cap și cum o cuprinde o căldură plăcută.

– Aedith! suspină ea încet când ușa grea a fierăriei fu dată de perete, și în prag apăru sora ei.

Ca de obicei Aedith evita să intre în fierărie, de teamă să nu își murdărească straiile fine. Kenny, odrasla cea mică a lui Osmond, atârna îndârjit de brațul acesteia. Cu cât se împotrivea mai tare, cu atât mai puternic se înfingeau degetele ei în încheietura mâinii lui subțiri. Cu o mișcare fulgerătoare, ea îl apucă de ureche și îl trase cu putere. Kenny se întinse cât putu și încetă să se mai zbată.

– Mama a zis să ți-l aduc, spuse Aedith pe un ton disprețuitor și îl împinse în fierărie pe fratele ei mai mic. Arătă cu bărbia în direcția surorii mai mari și adăugă: Ellen trebuie să aducă apă și să meargă după

lemn. Aedith rămase în ușa lăsându-se nerăbdătoare ba pe un picior, ba pe celălalt. Ei, hai odată! Sau poate crezi că nu am ce face toată ziua? i se adresă ea lui Ellen.

Osmond se străduia cu greu să-și mențină calmul. Ajutorul lui la muncile mai grele era bolnav de o săptămână, de aceea avea nevoie acum de Ellen. Kenny era încă prea mic și nu prea îi era de ajutor. Ellen știa bine că Osmond nu se va opune indicațiilor soției sale. Nu o făcuse niciodată. Cu inima grea ea lăsa jos cleștele, își scoase șorțul preferat cu o încetineală jucată și se aplecă pentru a i-l pune fratelui mai mic. Pielea din care era confecționat îi ajungea până peste glezne, iar legăturile acestuia erau atât de largi, încât a trebuit să i le treacă de două ori peste abdomenul subțire.

Osmond o urmărea în tăcere. Abia când ea îl privi, dădu supărat din cap.

– Mai este ceva? întrebă, cu impertinență, sora ei.

Ellen dădu negativ din cap și o urmă în casă. Ridică zăvorul greu din fier și împinse ușa.

– Nu ți-am spus de o mie de ori că nu ai ce căuta în atelier? o certă Leofrun.

– Mamă, dar...

Mama o întrerupse scurt:

– Mă contrazici mereu, obraznico! Kenny trebuie să îl ajute în fierărie pe Osmond, știi prea bine. Tu ești cea mai mare și trebuie să te ocupi de casă, fie că îți convine, fie că nu îți convine. Iar acum marș la treabă!

Fără nici un avertisment, palma îi lovi cu zgomot obrazul. Capul ridicat se înclină. Obrazul îi ardea, dar

pentru nimic în lume nu ar fi cedat pornirii de a ridica mâna la el. Nici mama ei și nici Aedith nu vor avea satisfacția asta. Învățase de mult să își stăpânească durerea provocată de lovituri. Tocmai în asta consta tăria ei: să o privească pe mama ei cu fruntea sus, fără să se plângă. Dar nu-i era la fel de ușor să înghită amarul sentiment al furiei. Trebuia să se ocupe ea de toate aceste treburi plictisitoare doar pentru că era fată? Orice dobitoc poate să aducă apă, să strângă lemne, să facă curat în casă, să spele rufe – „ba chiar și Aedith ar putea să facă asta“ gândi ea îngăduitoare. Îngenunche în fața vetrei și strânse cenușa. Dacă închidea ochii, parcă mirosea ca în fierărie.

Dar nu ea, ci Kenny va deveni cândva fierar. Din câte își putea aminti, ea era cea care își petrecuse cel mai mult timp cu Osmond în fierărie. Acolo se simțea în siguranță, protejată, poate pentru că Leofrun nu pune niciodată piciorul acolo. Abia ieșită din scutece, Ellen sorta la picioarele lui Osmond cărbunii în funcție de mărime, iar la cinci sau șase ani curățase pentru prima dată forja. După trecerea a doar trei ierni, știa deja să folosească foalele și să țină cleștele cu fierul la bătut. În primăvara anului trecut, utilizase pentru prima dată ciocanul și simțise forța emanată de metal. Când lovea fierul fierbinte, acesta scotea un sunet înăbușit, pentru că forța mușchilor ei era încă prea mică pentru a-l deforma. Dar pe nicovala rece sunetul era viu și ciocanul parcă sărea înapoi singur. Trei, patru lovituri pe fier și una pe nicovală însemna economie de forță și suna ca o melodie. Ellen trase

adânc aer în piept. Chiar nu era drept! Să se certe cu Leofrun nu avea nici un sens. Ea o ura pe Ellen și nu pierdea nici o ocazie să-i arate asta. Ellen luă cele două căldări noi din piele, goli apa rămasă într-una din ele în cazanul de lână vatră și ieși. În răzorul de lână casă, Mildred, sora ei mai mică, ghemuită, culegea cu răbdare omizile lacome de pe verze.

Ellen îi strecură șoptit:

– Pune-mi deoparte câteva pentru patul lui Aedith!

Mildred o privi surprinsă și zâmbi rușinată. Ea era cea mai liniștită și mai răbdătoare dintre copiii lui Leofrun. Ellen coborî fără nici un chef drumul plin de pietre până la pâraul lat, care serpuia prin pajîstea din spatele fierăriei. Pentru a putea să umple mai ușor gălețile își scoase încălțăminte și cu șorțul suflecat intra până la genunchi în apa rece și sclipitoare. Deodată, ceva apărui în fața ei fornăind și stropind-o.

– Nu am timp, trebuie să iau apă, îi zise ea scurt prietenului ei, Simon, înainte ca acesta să fi apucat să spună ceva.

– Ah, vino odată la scăldat, astăzi este atât de cald!

Ellen umpluse căldările și urcase greoi pe mal.

– Nu am chef, minți ea prost dispusă și se așeză pe un bolovan colțuros și cenușiu.

De fapt, îl invidia pe Simon. Cu excepția lucrului în fierărie, nimic nu-i plăcea mai mult decât să înoate împreună cu el. Totuși, anul acesta se eschivase de fiecare dată. Când Simon își băgă din nou capul în apă, Ellen își încrucișă brațele pe piept. Vara trecută mai intrase în apă fără cămașă, dar de câteva luni

lucrurile se schimbaseră. Își pipăi rușinată moviilele care începuseră să i se ivească sub bluză. Erau dure și puțin sensibile.

– Este o prostie să fii fată, mormăi ea.

Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi venit pe lume ca băiat, întocmai cum spusese și Osmond!

Simon urcă și el pe mal.

– Știi de ce aș avea acum chef?

Ellen dădu negativ din cap.

– Nu știu, dar, pentru că ești un stomac ambulant, bănuiesc că are legătură cu mâncatul.

Simon confirmă cu sârg și își linse buzele.

– Mure!

– Și apa mea? Ellen arată către cele două găleți. Și mai trebuie să strâng și lemne.

– O facem mai târziu.

– Dacă întârzii prea mult, iar mă altoiește mama! Nu știu dacă astăzi mă mai pot stăpâni.

– În doi vom termina repede. Nici nu va băga de seamă că mai întâi ne-am făcut o plăcere. Picăturile de apă de pe pielea lui sclipeau în soare. Se scutură ca un câine și își puse pe el cămașa cenușie murdară. Apoi continuă: La vechea colibă din pădure cresc cele mai bune, sunt mari, negre și atât de buuune! Își roti ochii în cap de plăcere și adăugă: Hai să mergem!

– Ți-ai pierdut mințile? Ellen lovi ușor de câteva ori fruntea cu degetul arătător. Bătrâna Jakoba este o vrăjitoare, în coliba ei trăiesc spiriduși!

Ellen simți cum o trec fiori.

– Ei, asta-i o prostie! Spiridușii trăiesc în pădure, nu în colibă. Simon își exprimă cu superioritate dezaprobară și adăugă: Am mai fost acolo. Și nu existau spiriduși sau ceva asemănător, zău. Lăsa capul într-o parte și spuse urmărind-o cu coada ochiului pe Ellen: Ia zi-mi, de când ai devenit o fricoasă?

– Nu sunt fricoasă! ripostă indignată Ellen.

Nu putea permite să planeze asupra ei o astfel de bănuială, așa că îl urmă pe Simon prin fâneața care separa pârâul de pădure. Cea mai mare parte a ierbii uscate fusese deja păscută de oi. Doar pe înălțimea care delimita fâneața în partea de vest animalele nu apucaseră să ajungă. Aici iarba le ajungea celor doi copii până sub piept. Pretutindeni creșteau scaieți plini de ace, care îi zgâriau pe picioare, și urzici de pe urma cărora se alegeau cu pete roșii care provocau mâncărimi. Ellen ar fi preferat să se întoarcă, dar Simon ar fi zis că era o lașă. Ajunși sus pe înălțime, ea miji ochii din cauza soarelui, căutând marginea pădurii. În spatele unor mesteceni, se zărea coliba căzută într-o rână. La doar o aruncătură de piatră în stânga ei, un cal voinic cu părul brun-roșcat strălucitor păștea la umbră.

Instinctiv, Simon reacționează ca și Ellen.

– Ce o fi asta? șopti el mirat.

– Ce-i cu el aici? Ellen arată către cal și adăugă: Roibul este al lui sir Miles!

La scurt timp după ce fusese numit lord-cancelar, Thomas Becket primise de la regele Henric II veniturile comitatului Eye, de care ținea și Orford. Sir Miles făcea parte din administrația personală a lui Becket și

se comporta de parcă Orford i-ar fi aparținut lui. Oricine știa cât de lipsit de scrupule era acesta în chestiunile care priveau propriul buzunar și cu toții se temeau de accesele lui de furie. Doar mama lui Ellen și Aedith îl adora, găsindu-l elegant și chipeș. Acestea chicoteau ca niște găște când el venea la fierărie, cu toate că îl trata pe Osmond ca pe ultimul rahat.

– Aha, el este, zise Simon disprețuitor și se ridică din nou în picioare.

„Simon se va liniști când va avea burta plină“ gândi Ellen neputincioasă și îl urmă. Privea neliniștită în jur. Nu se vedea nici un suflet, totul era calm și pașnic și totuși părea că pădurea avea ochi. Soarele dogorea, bondarii și albinele profitau de frumoasa zi pentru a aduna nectarul, umplând aerul cu zumzăitul lor. Tocmai când voia să îi țină tovărășie lui Simon, Ellen sesiză cu coada ochiului o siluetă care se îndrepta fără zgomot către colibă, venind din cealaltă parte a pădurii. Inima lui Ellen o luă la trap. Dacă pe aici umblau spiridușii? Miji ochii. Mai privi o dată într-acolo. Silueta era prea înaltă pentru a fi un spiriduș. Ellen răsuflă ușurată. Era doar o femeie într-o rochie simplă, albastră, din pânză. Nu își putea da seama cine era aceasta, deoarece avea capul acoperit cu o basma maro. Aruncând o privire fugară în direcția din care tocmai venise, femeia intră în colibă. Ellen plecă ezitând pe urmele lui Simon. Nici ea nu știa ce o neliniștea mai mult, spiridușii aflați oriunde în desiş și care o supravegheau sau prezența lui sir Miles și a străineii. Privi iarăși spre colibă. Acolo nu era nici o mișcare.

– Mmm... ce gust grozav au! strigă Simon plescând. Gustă și tu!

Și îi întinse o mură. Rânjetul lui larg dezveli un șir de dinți deja colorați în negru albăstrui. Din gură i se scurgea zeama murelor.

– Mă întorc imediat!

Ellen nu își mai putea potoli curiozitatea și pur și simplu îl lăsă baltă pe Simon.

Acesta continuă să mestece nepăsător murele, se răsuci și își văzu de treabă cu fructele dulci.

Ellen se strecură către colibă. Undeva sus, într-o scândură crestată, descoperi o crăpătură. Cu genunchii tremurând se ridică pe vârfuri. Pentru a privi înăuntru întoarse capul și lipi ochiul de lemnul cu iz de mușgai. Nu putu să îi descopere pe sir Miles și pe femeie. Trase cu urechea, dar nu auzi decât cum îi bătea propria inimă. Apoi sesiză un foșnet provenit parcă de la un șoarece care se strecura prin paie, după care se făcu iarăși liniște. Mai era oare ceva în colibă? O dureau picioarele din cauza efortului făcut pentru a se lungi cât mai mult. Se întoarse dezamăgită, când brusc se auzi un uruit puternic. Speriată, se întinse din nou și privi prin crăpătură. Mai dură un moment până când ochiul i se obișnuie cu semiîntunericul. După care văzu ceva mișcându-se. Se apropia! Brusc, văzu spatele păros al lui sir Miles. „Ca un animal râios“ gândi ea dezgustată, fără a se mira de bustul lui gol și păros. Îi simțea izul transpirației prin crăpătura scândurii, atât de aproape era acesta de pereți. Inima fetei bătea să îi sară din piept.

– Dezbracă-te! auzi ea o voce răgușită.

Ellen aproape că nici nu mai respira. Apoi o văzu și pe femeie, care se apropia de el cu pași ușori. Ellen își schimbă puțin poziția, dar nu putu să deslușească fața acesteia. Misterioasa străină se dezbrăcă apoi cu mișcări elegante, încet. Lăsă neglijență să îi alunece pe podea rochia și cămașa de pânză. Sir Miles îi apucă lacom sânii aproape străvezii și începu să îi frământă. Pentru un moment, Ellen închise ochii. În jurul ei totul se învârtea. Când redeschise ochii, sir Miles era în genunchi. Ținea în gură sfârcurile roz și suga ca un copil, în timp ce coșul pieptului femeii se mișca tot mai repede. Brusc, bărbatul se ridică și o împinse pe parteneră în perete. Toată coliba se cutremură.

Durerea din picioare deveni insuportabilă și genunchii refuzau să o mai țină în această poziție. Și totuși ea nu se clinti. Trebuia să vadă ce se va petrece în continuare. Desigur știa că un bărbat și o femeie se împreunau. Precum vacile, caprele sau câinii, pentru a face copii. Ellen trăsesese cu urechea când mama ei îi explica lui Aedith că acest lucru făcea parte din îndatoririle căsniciei, cărora soția trebuia să se supună de voie, de nevoie. Și ea mai observase că Osmond făcea așa ceva cu mama ei. Nu dura mult și rezulta un ușor iz de pește. În timp ce Osmond se mișca deasupra ei gemând, Leofrun stătea țeapănă ca un lemn, fără să scoată măcar un sunet.

Enigmatica femeie era cu totul altfel. Își trecea lacomă degetele prin părul de pe pieptul lui sir Miles și